

RÓZSÁS SÁNDORNÉ

Az érdem...

Az érdem sajnos rég meghalt,
Szétszabdalta az emlék fátylát!
Kispárna, mely őrizte a gyermeki tisztaságot,
Ma szétszabdalva hever, nem kapott polcot!

Szétszabdalt emlékek, mind elfelejtve hevernek,
Nincs, ki lapátra seperne, és máglyára tenne!
Nem létezik, ki megsajnálna, és emlékkönyvbe írna,
Nincs aki emlékezve újra életre hívna?

Az érdem az múlt, jelen az fájdalom!
Boldogság már tovaszállt? Itt maradt? „Várom.”
Várom azt, ami nagykönyvbe be van vésve,
Amit az Úr akart, teljesítem, felkészülve az érdemre!

Lila akác románca

Láttál már csodát, összefonódott két szerelmes fát!
A fenyő már túljár az életkoron, elszerette a lila akác!
Magához engedte kedvesen, ölelve az ágakba kapaszkodott,
Fenyő és a lila akác, eggyé vált, évek óta egymásba gabalyodott.

Áprilisban nyílik, mint mirtusz, csüng a fenyőn,
Virágai beborítják, megifjítják, a látszat, álom, rejtőzön!
A szépséget túri a fenyő, bár gyilkosan szorítanak az indák,
Együtt kúsznak az ég felé, amíg a fenyőágak bírják.

Vigyázz, lila akác, ragaszkodásoddal megölnöd a fenyőt,
Viselkedéseddel tapadsz, mint egy mohó szerető!
A törzsnél kezdted, tekeredsz, mint a gyilkos kígyó,
Ilyen csak a mesében létezik, a valóság megró!

Ha valaki látni szeretné e kitartó szerelmes párt,
Fő tértől egy séta, út két oldalán, két-két szerelmes pár!
Ember ezt nem engedné, hogy szeretetből halálát okozzák,
Bár a csüngő, halványlila mirtuszok az embert is vonzzák!

Ó, de nagy kár, hogy a gyönyör csak pár hét,
Aztán a szél elfújta, marad a szorítás, múlik a tündöklés!
Te szegény fenyő, így idősen már sok az ölelésből,
Meghalsz! Szerelmed az akác, megvont a fénytől és a levegőtől.

Ágaidon már a túlevelek nem zöldellnek, fonnyadnak,
Lassan ágaid elszáradnak, a szorítások fájdalmat okoznak.
Jaj! Bele fogsz halni szerelmed gyilkos ölelésébe?
Majd meghalva is ott pihensz a lila akác virágfürtös ölében!

Mosoly, báj, szeretet

Ha létezel és élsz, felragyog a nap,
A felhő bár borítja a napot, fénye erőt ad.
Ha jégszínpad is borítaná az utakat,
Te akkor is ragyognál és felszárítanád az utat.

Ha megjelenesz, feldobban a haldokló szív is,
Életadó sugár vagy tűzhányó, de nem krízis.
A szeretet nem csordul túl az érzelmen,
Nem szerelem, csak igaz emberi értelem!

Mondd, ki vagy? Mondd, mi vagy? Hogy hívnak?
A szeretet angyalának, melyek az életben nem szállnak?
Elrejtőznek az élet színfala mögött?
Kiűzik az emberekből a rossz dölyföt?

Te vagy a báj, mosoly, szeretet, mert felolvasztod a fagyot!
Te üzöd el a rosszat, hozod a boldogságot, mi ragyogtat?
Mosoly, báj, szeretet, melyre feldobban a szív,
Ezért, hogy ismerjelek, az életerő mosolya hív!